

2001 YILINDA ULUSLARARASI SENDİKAL HAREKET

SABRİ TOPÇU*

Türkiye Motorlu Taşıt İşçileri Sendikası (TÜMTİS) Genel Başkanı

Uluslararası sendikal hareket 2001 yılında, daha önceki yıllardan süregelen uluslararası sermaye güçlerinin saldırıları ve bu saldırılar karşısında "bürokratik, uzlaşmacı sendikacılıkla", "sınıftan yana, mücadelecî sendikacılık" arasındaki ayrışmanın belirginleşmesi ile karakterize oldu.

Uluslararası sermaye güçleri sendikaları sınıfın mücadele örgütü, örgütlenme merkezleri olmaktan çıkarmak için elindeki her yolu kullanırken, sendikaların yönetimlerini eline geçirmiş olan uzlaşmacı sendikacılık akımlarının temsilcisi sendika bürokratları da; sermayeye teslim olmuşluktan gelen bir çaresizliğe eşlik eden sınıfa ihanet çizgileriyle, sermayenin saldırısına destek veriyorlar. İşçi sınıfının ileri kesimlerinin birleşme ve sermaye ve onun sendikalardaki işbirlikçilerine karşı mücadele girişimleri bu güçler tarafından etkisiz kılınmaya çalışılıyor.

Uluslararası tekellerin daha fazla kâr ve pazar kavgasının günümüzdeki ihtiyaçlarına bağlı olarak uygulanan neoliberal politikaların "vahşî kapitalist" niteliği, uluslararası sendikal hareketi, mücadele etmek ya da büyük oranda yok olmakla yüz yüze bırakıyor. Bu da uluslararası sendikal hareket içerisinde; kapitalizm ve neoliberal politikalar karşısında sınıftan yana bir sendikacılık anlayışıyla mücadele yolunu tutanlar ile uzlaşmacı, bürokratik sendikacılık anlayışıyla teslimiyetçi tutumu sürdürenler ayrışmasını her geçen gün daha da belirginleştiriyor.

2001 yılına genel olarak baktığımızda bu saptamayı doğrulayan birçok olay ve olguya tanık oluruz. Bir yanda; başta emperyalist kapitalist ülkeler olmak üzere sömürge ve bağımlı ülkelerde "küreselleşme"nin gereği olduğu söylenen özelleştirme, sosyal hakların gaspı, TİS ihlalleri, düşük zamlar, işten atmalar ve işsizlik, gelir dağılımındaki adaletsizliğin artması sonucu zengin sınıfla yoksul sınıflar arasındaki uçurumun büyümesi, sendikasızlaştırma, esnek çalışma ve taşeronlaştırma, emperyalist savaş ve terör politikalarının vb. büyük bir hızla dünyayı kuşattığını görüyoruz.

Bir yanda da; bu vahşî kapitalist saldırılara karşı istikrar ve süreklilik açısından zikzaklar çizmekle birlikte, dünya genelinde işçi sınıfı, emekçiler ve yoksulların yükselen mücadelesi var.

2001 yılına gelen süreçte bu yükselişin öne çıkan belli başlı eylemlerinin, G-8 toplantıları, Dünya Ticaret Örgütü toplantıları, emperyalist ülkeler ve işbirlikçilerinin gerçekleştirdiği çeşitli ekonomik ve sosyal "zirve"lerde yaşanan "küreselleşme" karşıtı eylemler, Fransa 95 hareketi; Yunanistan, Belçika, İtalya, İspanya ve Almanya'da yaşanan grev ve gösteriler ve 99-2000 yılları ABD metal ve taşımacılar grevleri olduğunu söyleyebiliriz. Bağımlı ülkeler açısından ise, Meksika ve Kore'deki mücadeleler; Ekvador ve Kolombiya'da anti-IMF, anti-ABD eylemleri, Arjantin'de son birkaç yıldır devam eden IMF ve Dünya Bankası karşıtı gösterileri bunlara eklemek gerekir.

Bütün bu eylem, grev ve direnişler, uluslararası sendikal harekete egemen olan bürokratik, uzlaşmacı, teslimiyetçi anlayışın gerçek yüzünün teşhir olması, erezyona uğraması ve sarsılmasına, sendikalar ve işletmelerde yeni mücadelecî güçlerin ortaya çıkmasına yol açmaktadır. Tekelci kapitalist sistemin kendisini yeniden üretmesine ilişkin sorunlar artarken, ABD, Almanya, Japonya gibi ülkeler büyüme oranlarını geri çekip, ekonomilerine durgunluk hakim olurken, emperyalist ülkeler yaşadıkları sıkıntıları aşmak için yayılma, yeniden paylaşım ve sömürüyü yoğunlaştırmaya hız veriyorlar. Sömürgecilik ve sömürü her geçen gün daha da belirginleşirken, geçmiş yıllarda yaratılan "sermaye sınıfından" eşitlik ve demokrasi beklentilerinin yerini öfke, tepki, umutsuzluk ve kitlesel protestolar alıyor.

Emperyalist ülkelerin ekonomilerinin yaşadığı daralmayı aşmak için daha fazla saldırganlaşması; kazanılmış hakların gasp edilmesi, esnek çalışma, işten atma, özelleştirme, taşeronlaştırma, sendikasızlaştırma uygulamalarının yoğunlaşması ve bütün bu saldırıların sadece sömürge ve bağımlı ülkelerde değil gelişmiş

kapitalist ülkelerde de yaşanması söz konusudur. Buna bağlı olarak, sendikacılar ve işçi önderleri arasında, sendikal bürokrasinin egemenliğine karşı alternatif arayışlarının Avrupa merkezli gündeme gelmesi ve Avrupa ülkelerinde işçilerin hakları için grev ve direnişlerinin yaygınlaşması gündemdedir. Ve bu olaylar ve ortaya çıkardıkları olgular yakın geçmişte olduğu gibi 2001'de de özellikle ileri ülkelerdeki işçi aristokrasisi ve sendika bürokrasisini sıkıştırıcı bir rol oynamıştır. Dahası bütün bunlar birbirini koşullandıran, karşılıklı etkileyen olaylardır.

2001 yılında uluslararası sendikal hareketi etkileyen gelişmeleri de bu kapsamda görmek ve kavramak gerekir.

1. "Uluslararası Sendikal Dayanışma Konferansı" çalışmaları

Avrupa, Latin Amerika, Asya ve Afrika'daki birçok ülkeden sendikacıların 1999 yılının Mayıs ayında Türkiye'de Ören'de birincisini gerçekleştirdikleri "Uluslararası Sendikal Dayanışma Konferansı"nın ikincisi 2000 yılının Kasım ayında Fransa'nın Annecy kentinde gerçekleştirildi. Bu konferansta alınan kararlar doğrultusunda 2001 yılında çeşitli ortak toplantılar ve etkinlikler düzenlendi. Konferansa katılan ülkelere sendikacılar ve işçiler 2001 yılı içerisinde gerçekleştirilen "küreselleşme" karşıtı eylemlere katıldılar. 2001 yılı içerisindeki bu etkinlikler aynı zamanda 2002 yılının Haziran ayında üçüncüsü gerçekleştirilecek olan konferansın hazırlık çalışmalarını da oluşturdu. Konferansın öncülüğünü büyük oranda Türkiye, Yunanistan, Almanya ve Fransa'dan sendikacılar yapıyorlar.

2001 Ocak ayında, Uluslararası Sendikal Konferans Komitesi adına, Yunanistan Mücadeleci Sendikalar Birliği (PAME) ve Konferansın Türkiye delegasyonu, NATO'nun Balkanlar'da yaptığı ve Yugoslavya'nın parçalanmasıyla sonuçlanan saldırılarda kan kanserine yol açan uranyum bombaları kullandığının açığa çıkması üzerine bir dizi protesto etkinlikleri yaptılar. PAME ve Türkiye delegasyonu yaptıkları ortak çağrıda şöyle diyorlardı:

"... Yunanistan ve Türkiye sınıf sendikal hareketlerini ve genel olarak Avrupa sınıf sendikal hareketini, kitlesel ve militan bir mücadeleye ve aşağıdaki taleplerde bulunmaya çağırıyoruz:

- *Eski Yugoslavya'da bulunan NATO işgal güçlerine katılmış olan tüm askerlerin anavatanlarına acilen dönmesi.*
- *Yugoslavya'da bulunan tüm yabancı öğrencilerin hemen kendi ülkelerine dönerek kendi ülkelerindeki üniversitelere kayıtlarının yapılması.*
- *Radyasyon nedeniyle meydana gelmiş ve gelmeye devam eden tüm zararların kapatılması için gerekli ekonomik, bilimsel ve teknik destek için NATO'dan gerekli donanımın ve ödemelerin Yugoslavya halklarına ve Balkanlar'ın doğal çevresini korumak için sağlanması.*
- *Tüm nükleer silahların bir an önce yok edilmesi.*
- *Gezegenin varlığını ve insanlığın özünü tehdit eden tüm emperyalist örgütlerin sona erdirilmesi."*

Türkiye ve Yunanistan'dan sendikacıların dile getirdikleri talepler ve birçok farklı eylemlerde dile getirilen talepler, sendikal hareketin sadece ekonomik sorun ve talepler karşısında değil, siyasal konularda da açık bir tutum takınması gerektiğinin, bu doğrultuda adımların atıldığının göstergesi olması açısından önemlidir.

Uluslararası Sendikal Konferans'ın önemli bir bileşeni olan PAME'nin 21 Ekim 2001'de sermayenin, hükümet ve AB'nin emek düşmanı dayatmalarına karşı yurt çapında düzenlediği gösteriler dikkat çeken diğer bir eylem olmuştur.

2. ICFTU'nun Kasım eylemleri

Dünya Hür Sendikalar Konfederasyonu (ICFTU), 9 Kasım 2001 gününü "Küresel Eylem Günü" olarak ilan etti ve 8, 9, 10 ve 11 Kasım 2001 günlerinde dünya çapında birçok ülkede (Türkiye de dahil) ICFTU üyesi sendikaların öncülüğünde eylemler gerçekleştirildi ve bu eylemlere yüz binlerce kişi katıldı.

9 Kasım eylemlerinin kararı, ICFTU Yürütme Kurulu'nun Cenova'da 18 Temmuz 2001'de yaptığı 21. (Özel) toplantısında alınmıştı. Eylemin tarihinin 9 Kasım olarak belirlenmesinin nedeni o gün Katar'da yapılacak Dünya Ticaret Örgütü'nün (DTÖ) beş günlük 4. Bakanlar toplantısıydı. DTÖ'nün toplantısının en önemli

gündemlerinden birisi hizmetler sektörünün liberalizasyonuydu. Tarım, çevre ve çeşitli kamu sektörlerindeki korumacı uygulamaların kaldırılması gibi konular ise diğer önemli gündemleri oluşturuyordu.

Eylemlerin talepleri şunlardı:

- * İşçi haklarını ve iş güvenliğini aşağıya çeken küreselleşmeye hayır
- * Eğitim ve sağlığı dinamitleyen küreselleşmeye hayır
- * Zenginlere yardım eden ve fakirlere zarar veren küreselleşmeye hayır
- * Demokrasiyi boğan ve yok sayan küreselleşmeye hayır
- * Tüm dünyadaki tüm insanların çıkarına olan küreselleşmeye evet
- * Gerçek küresel adalet ve eşitlik getiren küreselleşmeye evet

ICFTU'nun eylem çağrısına güçlü yanıt verilen ülkelerden bir Almanya idi. IG Metall DGB Yönetim Kurulu'nun kararları doğrultusunda 8 Kasım gününden itibaren eylemlere çağrı yapıldı ve kitlesel gösteriler gerçekleştirildi. Ülkelere göre yapılan eylemlerin belli başlıları şunlar:

ABD: ABD'nin pek çok eyaletinde kapalı salon toplantıları, eylem ve gösteriler.

Almanya: 10 Kasım'da 23 ayrı kentte "Dünyamız Satılık Değil" sloganı etrafında eylemler.

Avusturya: Linz'de alternatif zirve.

Bengaldes: 9-11 Kasım'da sendikaların düzenlediği gösteri ve yürüyüşler.

Kanada: 9 Kasım'da Dış Ticaret Bakanlığı önünde biten Karavan yürüyüşü.

Çek Cumhuriyeti: 9 Kasım'da CMKOS İşçi Sendikaları Konfederasyonu tarafından düzenlenen toplantı.

Danimarka: LO işçi sendikası önderliğinde çeşitli etkinlikler.

Filipinler: 9 Kasım'da ABD Konsolosluğu önünde DTÖ-karşıtı gösteri.

Fransa: 3 Kasım'dan sonra ülke çapında çok çeşitli etkinlikler.

İtalya: 8, 9, 10 Kasım tarihleri, İtalya Sosyal Forumu tarafından ulusal seferberlik günleri ilanı.

İspanya: 9-11 Kasım'da Bask bölgesinde "Dünyamız satılık değil" başlığı altında bir tartışma toplantısı.

İsviçre: 10 Kasım'da yapılan ulusal yürüyüş.

Hindistan: 9 Kasım tarihlerinde kitlesel gösteri. HKCTU Konfederasyonu'nun önderliğinde 9-11 Kasım tarihlerinde çeşitli etkinlikler.

Japonya: JTUC-RENGO İşçi Sendikaları Konfederasyonu'nca düzenlenen çeşitli eylem ve etkinlikler.

Nijerya: DTÖ toplantısı ile bağlantılı olarak iş durdurma, gösteri yürüyüşleri ve eylemler

Norveç: 9 Kasım'da Oslo'da büyük yürüyüş.

Rusya: Moskova'da Küreselleşme konulu bir konferans. 9 Kasım günü eylem ve etkinlikler.

Tayland: 9 Kasım'da, Bangkok'taki ABD Konsolosluğu önünde sona eren kitlesel bir yürüyüş.

Tunus: UGTT Sendikası önderliğinde bir dizi etkinlik.

İtalya'da Metal işçileri eylemi, öğretmenler grevi ve küreselleşme karşıtı gösteriler

2001 yılı içerisinde gerçekleşen önemli eylemlerden birisi de İtalya'da metal işçilerin yaptıkları eylemlerdi. İtalya'nın başkenti Roma'da yaklaşık 150 bin metal işçisi, hükümet ile Metal İşçileri Federasyonu arasında yapılan anlaşmayı protesto etmek için yürüdü.

Metal işçilerinin bağlı olduğu sendikalar tarafından organize edilen yürüyüşe, muhalefetteki Solun Demokratları, İtalyan Komünist Partisi, Komünist Yeniden Oluşum Partisi ve Yeşiller'den birçok parlamenter ile küreselleşme karşıtı gruplar destek verdi. Roma'nın 3 önemli meydanında toplanan ve ülkenin dörtbir yanından gelen metal işçileri, "Adil sözleşme ve demokrasi istiyoruz" sloganları attı. Hükümet ile Metal İşçileri Federasyonu arasında 3 Temmuz'da imzalanan sözleşmeyi yetersiz bulan ve sözleşmenin işten çıkarmaları kolaylaştırdığını vurgulayan metal işçileri, sol parlamenterlerin de desteğiyle haklarını geri istediklerini dile getirdi.

İtalya'da 2001 yılı içerisinde dikkat çeken diğer eylemler, öğretmenlerin grevi ve "İrkçılığa Karşı" gösteriler oldu.

İtalya'da ilk ve orta dereceli okullarda görev yapan öğretmenler, bütçeden eğitime az kaynak aktarıldığı

için greve gitti. CGIL, CISL, UIL sendikalarına bağlı öğretmenlerin tam gün greve gitmesiyle, okullarda dersler yapılamadı. Binlerce öğretmen ve onlara destek olan öğrenciler, meydanları doldurarak hükümetin bütçesini protesto etti. Sendika başkanları yaptıkları açıklamalarda, *"Hemen bir yatırım planı istiyoruz. Hükümetin öğrenime ayırdığı bütçe, diğer Avrupa Birliği ülkelerine oranla çok daha düşük. Eğer para yoksa bazı şeylerden vazgeçmek gerekecek, bu da çocuklarımızın geleceğiyle oynamak demek"* dediler. Öğretmenler, bütçeyi protestonun yanı sıra uzun süredir gündemlerinde olan sınav sisteminde değişiklik ve geçici öğretmenlerin kontratlarında maaş artışı konularını da dile getirdi.

İtalya'nın başkenti Roma'da yaklaşık 50 bin göçmen, hükümet ortaklarından Kuzey Birliği ve Ulusal İttifak'ın göçmenlere karşı yürüttüğü politikayı protesto amacıyla yürüdü. Göçmen dernekleri, sosyalistler, sendikalar ve küreselleşme karşıtlarının organize ettiği "İrkçılığa Karşı" adlı yürüyüşe, muhalefette yer alan Solun Demokratları, Komünist Yeniden Oluşum Partisi ve Yeşiller'den milletvekilleri de katıldı.

Kuzey Birliği lideri ve Devlet Bakanı Umberto Bossi ile Ulusal İttifak partisinin lideri ve Başbakan Yardımcısı Gianfranco Fini'nin hazırladığı yasa tasarısını protesto eden göstericiler, sloganlar attı. Eyleme, Roma dışından da 120 otobüs ve 6 tren dolusu emekçi katıldı. Tasarıda, göçmenlerin oturma izinlerinin çalışma izinleriyle aynı sürede olması, çalışan göçmenlerin sadece birinci dereceden akrabalarını yanlarına almaları, yasadışı yollardan ülkeye giriş yapanların 48 saat içinde sınırdışı edilmesi veya 60 güne kadar yardım merkezlerinde bekletilmesi öngörülüyor.

İtalya'nın Napoli kentinde Mart ayında yapılan Küresel Forum adlı internet zirvesi de protestolara yol açmıştı. Şehir sokaklarına dökülen 20 binden fazla gence saldıran polis, 200'den fazla kişiyi yaralamıştı.

Ayrıca, İtalya'nın Cenova kentinde 20-22 Temmuz tarihleri arasında yapılan G-8 zirvesi küreselleşme karşıtı gösterilere sahne oldu. Polisin göstericilere yönelik saldırısında bir kişi öldü ve 300 kişi yaralandı.

Arjantin'de IMF programına tepkiler

Arjantin 2001 yılı boyunca adeta IMF politikalarına-programlarına karşı bir "ayaklanma" dönemi yaşadı. Benzer çerçevedeki eylemler 2002 yılında da sürdü.

2001 yılında, Arjantin Senatosu'nun onayladığı kemer sıkma planı, binlerce işçiyi ve işsizi sokaklara döktü. Kamu emekçilerinin ve işçilerin maaşlarında yapılmak istenen yüzde 13'lük kesintiye karşı ülke çapında gösteriler düzenlendi. Binlerce işsiz, başkent Buenos Aires ve ülkenin kuzeyindeki Bolivya ile güneyindeki Patagonya bölgesine giden çok sayıda yolu trafiğe kapattı.

Arjantin'in 40'tan fazla kentinde kilit otoyollara barikatlar kuruldu. Özelleştirilmek istenen elektrik idaresi gibi kurumların önündeki gösterilere vahşice saldıran polis ile işçiler arasında çatışmalar yaşandı. İşçiler bazı bankaları da işgal ettiler. Florencia Varela'da yüzlerce kişi bir bankanın içinde kaldı. Sendika liderlerinden Luis D'Elia *"İşgal etmekteki amacımız topluma karşı değil, Ekonomi Bakanı Cavallo ve Devlet Başkanı De la Rúa'ya karşıdır. Silahlıyız. Sabır ve kararlılıkla silahlıyız"* diye konuştu. Başkent Buenos Aires'te de bir havayolları sendikasının üyeleri, karayollarını trafiğe kapattı.

Arjantinli emekçiler, ücret kesintilerinin geri alınmasının yanı sıra yeni istihdam alanları açılmasını, yerel yönetimlere ve eyalet yönetimlerine daha fazla bütçe ayrılmasını ve özelleştirmelerin durdurulmasını istediler. Her 4 kişiden birinin yoksulluk sınırının altında yaşadığı Arjantin'in dış borçları, 130 milyar doları bulmuş durumda. İşsizlik oranı yüzde 18.

İsviçre'de emekçi eylemleri

İsviçre'de patronlara ve hükümete "sıcak sonbahar" uyarısında bulunan emekçiler ve sendikalar sözlerinde durarak 18 kantonda hastane, yaşlı yurtları, terapi merkezleri başta olmak üzere sağlıkla ilgili tüm kurumlarda greve çıktı. Binlerce emekçi, sokaklara çıkarak gösteri ve yürüyüşler yaptı.

Kamu çalışanları sendikası VPOD ile hemşirelerin ve hastabakıcıların meslek örgütü SBK tarafından düzenlenen eylemlere en az 20 bin kişi katıldı. Başkent Bern'de Inselspital'den hükümet binasının

önündeki Bundes Meydanı'na gelen sağlık emekçileri taleplerini haykırdılar. Hemşireler ayrıca Berner Reithalle'de toplanarak taleplerini tartıştılar. Hemşireler sağlık sorunlarına da dikkat çektiler.

Basel'da ise yapılan oturma eyleminden sonra, Clara Meydanı'na toplanan yaklaşık 5000 emekçi "Bizim İçin De Sağlık" pankartının arkasında Tiyatro Meydanı'na yürüdü. Bern, Basel, Cenevre, Lozan, Neuenburg, St.Gallen kantonları, eylemlerin güçlü olduğu yerlerdi. Bütün kantonlarda emekçiler taleplerini içeren dosyaları kanton parlamentolarına verdiler.

Sağlık emekçileri, hükümetin adım adım özelleştirme politikalarına karşı çıkıyorlar. Ayrıca mesai saatleri giderek uzatılırken, ücretlerde bir iyileştirmeye gidilmiyor. İstatistikler, fazla mesainin çalışanların sağlığını bozduğunu ortaya koyuyor. Emekçiler ayrıca yıllık tatillerinin bir hafta daha uzatılmasını istiyor.

İsviçre havayollarının, Swissair'in UBS ve Credit Swiss adlı bankalar tarafından satın alınmasından sonra planlanan bütün uçuşların durdurulması ve binlerce çalışanın işine son verileceğinin açıklanması büyük tepkilere neden oldu.

Swissair'in hemen hemen bütün çalışanlarının Zürich-Balsberg'deki Swissair merkez yönetim binası ve UBS bankasının Glattbrugg'da bulunan merkez binası önünde toplanarak protesto gösterisi yaptılar. Yaklaşık 10 bin Swissair çalışanın katıldığı bu gösterilerde halktan da çok sayıda kişi yürüyüşçülerin yanına gelerek destek sundular. Bu eylemlerden en güçlüsü Bern'de hükümet binası önünde yapılan ve yaklaşık 8000 emekçinin katıldığı gösteri oldu. Bern'de Kapers ve Vpod adlı sendikalarca düzenlenen gösterilere ise özelleştirme ile karşı karşıya kalan demiryolu işçileri de katıldı.

Parlamentonun çalışma saatlerinde Bundesplatz adı verilen meydana yürüyüş yapma yasağına rağmen Swissair emekçileri parlamento önünde gösteriler yaparak Swissair'in federal hükümet tarafında tekrar geri alınmasını ve Swissair'in iflas ettiğini gösteren bütün belgelerin ve hesapların yeniden incelenmesini talep ettiler. Parlamentonun yanında bulunan UBS bankası da protestodan nasibini aldı. Bankaların kölesi olmadıklarını belirten emekçiler ülkenin "muz cumhuriyetleri" gibi yönetilemeyeceğini söyleyerek hükümete tepkilerini dile getirdiler. Gösterilerde dağıtılan bildirilerde Swissair'in hissesinin olduğu Belçika, Fransa, Polonya ve Portekiz havayolu şirketlerinde çalışanları ile de dayanışma içinde oldukları bildirildi.

İsviçre'de "kağıtsızlar" (Sans-Papiers) olarak adlandırılan göçmen-yabancı işçiler başkent Bern'de büyük bir gösteri düzenlediler. 150 sendika, parti ve grup tarafından desteklenen "kağıtsızlar" yürüyüşü tren garında başladı, hükümet binasının önünde son buldu. Yürüyüşe; Balkanlar'dan Güney Amerika'ya dünyanın çeşitli ülkelerinden İsviçre'ye gelen, bu ülkede çalışan ve vergisini ödeyen ancak yine de hiç bir sosyal haktan yararlanamayan göçmenlerin yanı sıra İsviçreli emekçiler de katıldı. Sayıları 10 bini bulan göstericiler, 150 bini halen çalışmakta olan 300 bin "kağıtsız"ın taleplerini haykırdılar. Eylemde "Kağıtsızlarla Dayanışma" ve "Modern Köleliğe Karşı" sloganları atıldı. Yürüyüşün temel sloganı "Hiçbir insan yasadışı değildir" oldu.

İsviçre Demokratik İşçi Dernekleri Federasyonu (DİDF)'da yürüyüşe katıldı. DİDF, yeni yabancılar kanun taslağını eleştiren pankartlar taşıdı.

Güney Kore'de büyük grev

Güney Kore'de demiryolu ve kamu işçileri, toplu sözleşme görüşmelerinin uzlaşmazlıkla sonuçlanması üzerine süresiz greve çıktı. Ülke çapında 150 bine yakın işçinin katıldığı grev, ulaşım ve diğer kamu hizmetlerini felç etti. IMF güdümlü hükümetin işçilere yanıtı ise, sendika yöneticileri hakkında tutuklama kararı çıkarmak oldu.

2001 yılı boyunca hükümet ile çalışanlar arasındaki tansiyonun yüksek olduğu Güney Kore'de, otomotiv, demiryolu ve enerji sektöründe çalışan onbinlerce işçi, özelleştirmelerin daha çok çalışanı işsiz bırakacağı gerekçesiyle grevler düzenledi.

Güney Kore'nin en büyük otomotiv şirketi Hyundai Motor'un ana tesisindeki 20 bin çalışan ile Hyundai'ye

ait Kia Motors'daki montaj fabrikası alışanları, G. Kore'de yaşanan grevlerin motor gücünü oluşturdu.

Sri Lanka, Nepal, Güney Afrika, Hindistan ve Bangladeř'te G. Kore işçileriyle dayanışma eylemleri gerçekleşti. İşçiler, lkelerindeki Güney Kore bykeliliklerine yürüyüşler düzenlediler. Hindistan ve Pakistan'da da işçiler, Güney Koreli sınıf kardeşleri için eylemler yaptılar. Endonezya, Filipinler, Japonya, Brezilya, Avustralya, Yeni Zelanda, Polonya ve Rusya'da da dayanışma eylemleri gerçekleştirildi. Grevlerle sarsılan G. Kore'yle dayanışma gösterilerinin yaygınlığı ve adını saymadığımız daha birçok ülkedeki destek eylemleri, 2001 yılında uluslararası sendikal hareket açısından dikkat çeken eylemler oldu.